



DE STRIJD DER OOSTENRIJKERS IN HET BESNEEUWDE LAND.

Een Oostenrijksche voorpost in de Karpathen. Naar het bijschrift dat den Duitschen Generalen Staf gepasseerd heeft, meldt, waren de Russen op nog geen 1200 meter afstand van deze plek.

Een Oostenrijksche stelling, welke zich in Gallicië bevindt. De kanonnen zijn hier te midden van het sneeuwland opgesteld.

Blind van woede wierp de Franschman zijn schaterenden gastheer zijn glas wijn in het gezicht, waardoor deze driftig opsprong. Ook de Franschman rees op en zoo staarden de beide mannen elkander van weerszijden der tafel verbitterd aan. De Duitscher was vergeten dat hij commandant der vesting, de Franschman dat hij diens gevangene was, en beiden: dat ze daar straks met de kleine Klara Kerstfeest, het feest van het „vrede op aarde“, gevierd hadden.

Een oogenblik stonden beide mannen met verhitte aangezichten en verbitterde harten tegenover elkander, toen liep de gouverneur naar een wapenrek, nam daarvan twee degens en wierp een ervan voor zijn tegenstander op de tafel.

Het staal vloog uit de scheede, het tafeltje werd op zijde gedruwd en bij den uitgedoofden kerstboom streken nu twee mannen op leven en dood.

De Franschman was het vaardigst met de degen, doch hij was zwak en beide mannen waren beneveld. Vooruit, achteruit, van het eene einde der kamer naar het andere bewogen zich de beide vechtenden, en niets werd gehoord in de nachtelijke stilte dan het gekletter der degens.

Doch op het onverwachtst nam het gevecht een einde. Op den vloer lag Klara's pop, onopgemerkt; retireerende voor een woedenden uitval van den Franschman trapt de gouverneur op de pop van zijn kind en op hetzelfde oogenblik, als 't ware instinctief, dringt tot hem door dat het voorwerp, waarop hij trapt, het lievelingsspeelgoed van zijn dochtertje is. Dit oogenblik van afleiding was hem noodlottig; de volgende seconde viel hij met den degen van zijn tegenstander diep in den schouder bewusteloos op den grond, waarbij zijn hoofd met een hevigen bons tegen een der pooten van de eikenhouten tafel terecht kwam. Tegelijkertijd ging de kamerdeur open en verscheen de oppasser van den commandant, die met verschrikte oogen het tafereel overzag. Terwijl hij daar als vastgenageld op den drempel stond, en de Franschman, als uit een kwaden droom ontwaakt, met ontzetting en wanhoop op het gelaat neerzag op de aan zijn voeten liggende bewusteloze gestalte van zijn jovialen gastheer, rende kleine Klara de kamer binnen en knielde weenende bij haar vader neer, hem bij de hand nemende en allerlei lieve naampjes gevende.

De Franschman, de afschuwelijke werkelijkheid nog.

niet kunnende begrijpen, neemt nu de kleine in haar witte nachtpon, die hier en daar met het bloed van haar lieven vader bekleet is, in de armen en draagt haar de kamer uit.

„O, mijn lieve Pappa,“ huult ze. „Wie heeft hem doodgemaakt? Deed u het? Neen, neen, u zoudt mijn armen Pappa geen kwaad doen, niet waar?“

En de arme Franschman, nu geheel nuchter en ten prooi aan diep berouw, mompelt slechts: „Heilige Moeder Gods! Is 't zoo! Heb ik dat kunnen doen?“

Zware voetstappen klinken er op de gang, wapengekletter nadert, ruw wordt hem het kind uit de armen gerukt en stil als in een droom laat kapitein Gagnemain zich door de wacht wegvoeren, terwijl anderen den gewonden commandant voorzichtig opnemen en naar bed brengen.

„Zoo, schurk, heb je nu je zin?“ zei een der soldaten, die den Franschman naar de cel brachten. „Als je vluchten wilde, hoefde je toch onzen commandant niet te vermoorden, hè? Maar je haatte hem, schoelje, omdat hij een nobel man was. Nou, we zullen 't je wel inpeperen, hoor! De hoogste boom is nog te laag voor jou, sluipmoordenaar!“

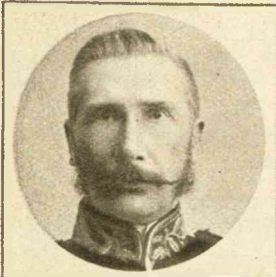
De Franschman antwoordde niet. Hij wist dat zijn betrekkelijke vrijheid een gunst van den commandant was geweest; dat de bezetting van zijn bezoek onkundig was en daarom meende dat hij had willen ontsnappen. Zijn eergevoel verbood hem van dit geheime bezoek mededeeling te doen, zelfs al moest het zijn leven kosten.

NIEUWS UIT EIGEN LAND



BEGRAFENIS

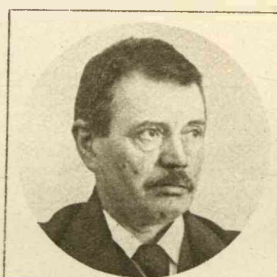
te Soesterberg der te Zeist gedooide Belgische geïnterneerden.



Luit.-Generaal J. L. DE BOCK, te 's-Gravenhage overleden.



Kapt. F. W. H. TYDEMAN, te 's-Gravenhage overleden.



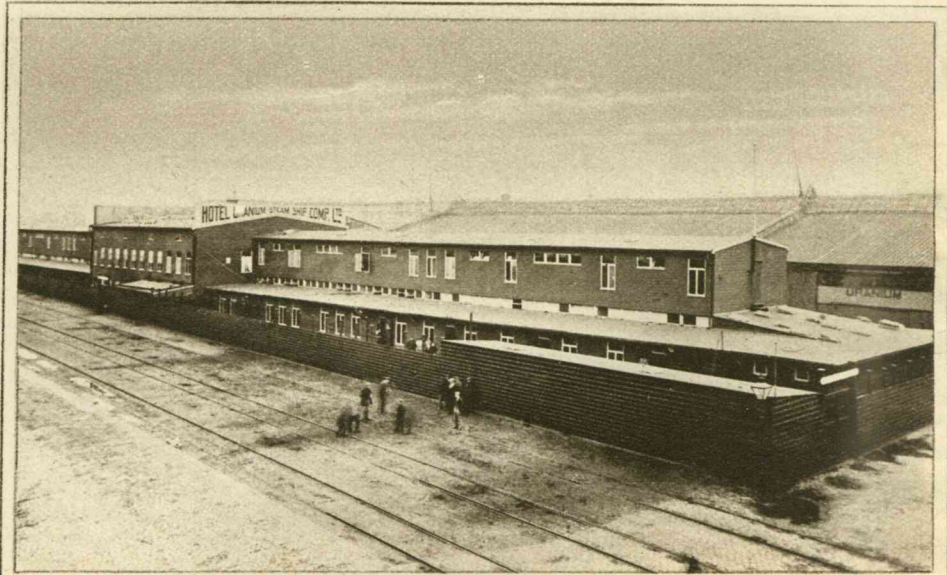
Prof. Dr. C. WINKLER, te Utrecht als Hoogleraar benoemd.



Prof. Dr. A. EEKHOF, te Leiden als Hoogleraar benoemd.



OEFENING VAN ONZE ARTILLERIE. Signalen per telefoon en met de magaphone gegeven.



HOTEL URANIUM TE ROTTERDAM, waarover in de dagbladen in de afgelopen week zooveel geschreven werd.